

duben 4/2014

časopis krajanské rodiny v New Yorku

ZVON
2014

Hlavní oltář během postní doby v kostele sv. Jana Nepomuckého
ve Staré Bělé - Ostravě, Česká republika

Anděl EXODU

(Poselství shůry, Anselm Grün
vydalo Karmelitánské nakladatelství
v Kostelním Vydří 2002)

Pradávnou lidskou touhou je někde se pohodlně usadit, zařídit se tam jednou provždy a vytvořit klidný a bezpečný domov. Kde se člověku zalíbí, tam by si nejraději rozbalil stan a už tam natrvalo zůstal. Zároveň však ví, že se zde - na tomto světě - nemůže zařizovat jednou provždy. Musí stále znovu vyrážet na cestu. Vybudoval si tábor; v něm se pohodlně zařídil - teď však musí všechno strhat a jít dále svou cestou. Vyrazit znamená porazit. Staré stany musí být strženy. Takhle to dál jít nemůže. Nemohu navždy zůstat tam, kde právě jsem.

Pokud jsme na cestě, vždy znovu a znovu strháváme stany a vyrážíme do nové země. Každý exodus, každé vyjití nahání nejprve strach, protože to staré - důvěrné známé - musí být strženo. Strhávám a nevím ještě, co na mne čeká. Neznámo ve mně vždycky probouzí pocit strachu, ale současně je v exodu ukryt i příslib; příslib čehosi nového, něčeho, co tu ještě nebylo, čehosi nevídaného. Kdo nedovede opětovně vykročit, ten žije strnule. Co se nemění, to zatuchne, stárne... Nové životní možnosti se v nás derou na povrch, ale podaří se jim to jen tehdy, když jsou staré vzory strženy.

Chtěli bychom se usadit tam, kde nás něco oslovuje a dotýká se našeho srdce. Učedníci by na hoře Tábor nejraději postavili tři stany, aby se tam mohli v blaživé zkušenosti Proměnění zabydlet navždy. Ježíš na to však nepřistoupil. Už v nejbližším okamžiku je světlo hory Tábor vystřídáno temným mrakem. Učedníci si nemohou svou zkušenost zafixovat, musejí znovu vyrazit na cestu - do údolí. Tam budou postrádat jas hory. Každá hluboká náboženská zkušenost nás svádí k tomu, abychom se zařídili jednou provždy, abychom se pevně chytili něčeho, co už nepustíme. Jenomže Bůh se pevně zachytit nedá, protože on je - a to je důležité - Bohem exodu, vyjití. Bohem, který nás opětovně vyzývá k odchodu. Mojžíšovi říká: "Proč ke mně úpíš? Pobídní Izraelce, ať táhnou dál" (Ex 14, 15). Izraelité měli před vykročením strach. V Egyptě sice cítili útlak a nesvobodu, ale už se tam s cizí nadvládou smířili. Přinejmenším měli plné hrnce. Rádi by vyšli, ale současně se prvního kroku báli. I my často prožíváme tuto ambivalenci. S náplní svého života nejsme právě spokojeni, ale současně máme strach z vyjití, ze znemožnění návratu; bojíme se vnitřního i vnějšího převratu.

Jenomže život budeme žít jen tehdy, budeme-li připraveni se vždy znovu vydávat na cestu. A tu potřebujeme - jako Izraelité - anděla, který by nám dodal odvalu vykročit; který by svou hůl držel nad Rudým mořem

našeho strachu, abychom mohli s důvěrou a s jistotou kráčet přívaly vod našeho života.

Dnes to má anděl exodu obzvláště těžké. Základní nálada naší doby není euforií exodu šedesátých let, kdy ve společnosti panovala atmosféra exodu posílená nejprve koncilem v církvi a pak studentskou revoltou. Dnes dominuje spíše rezignace, sebelitování, depresivita, ublíženost. Lidé raději nařikají, že je teď všechno tak obtížné a že se zkrátka nedá nic dělat.

Proto právě dnes potřebujeme anděla exodu, aby nám dodal naději pro naši dobu, aby nás nechal vyjít k novým břehům, aby nám dodal odvalu k odchodu, aby vykvetla nová možnost společenství, abychom jinak zacházeli s přírodou a uplatnila se nová fantazie, v politice a ekonomii. Rozlomit pevné vazby představ a strnulých obrazů bys měl ovšem i ty. Je třeba rozbít vnitřní blokády, otevřít ghetta jejich uzavřenosti, vzdát se starých zvyků a majeteků. To všechno nám otvírá možnost nového životního stylu a vykročení do nových životních etap.

Leckdy budeš váhat, protože nebudeš vědět, kam tě cesta zavede. Pak ti stane po boku anděl exodu a vleje do tebe odvahu slovy:

“Vždyť andělé dlí vždycky vedle nás, at’ jdeme kamkoliv.”

(Emily Dickinsonová)

L OUPALI JSME VAŘENÉ brambory do salátu. Byla sobota 1. března, příprava na Masopustní zábavu. Bylo nás kolem stolu šest. Řeč byla o všem - přes krutou zimu, která nás postihla, až po výchovu dětí. Někdo vzpomenul dokument o Jidášovi na “The History channel”. Debata se točila kolem jeho viny, jaký vlastně byl, a nakonec - že Ježíše “musel?!” někdo zradit. Na učedníka Jidáše se můžeme dívat z různých úhlů. Jaký měl vlastně motiv zradit Ježíše? Co skutečně zamýšlel? Někdo by snad mohl Jidáše i litovat.

Jsem rád, že učení církve neříká, kdo bude zatracen. Církev říká, kdo bude spasen a kdo je jistě v nebi - svatí. Jsem rád, že mohu učit lidi, aby se spíše, než o osud Jidáše, kterého bude soudit Bůh, zajímali o život a osud dobrých lidí. Abychom měli před sebou hrdiny “obyčejného” života. Z nich si vzali příklad a povzbuzení pro každý den.

Mimochodem, masopustní zábava se opět díky skvělým kuchařkám a organizátorům velmi vydařila. Návštěva nebyla veliká, ale zábava ano. Touto cestou chci poděkovat hudbě Kontakty, všem dárcům do tomboly, především Bohemian Hall, Kolibě a Slovak Czech Varieties.

Milí čtenáři, přeji Vám hezký čas strávený s časopisem ZVON.

Božehnané Velikonoce

Fr. Antonín

Druhá bolesť Panny Márie,

v čase jej úteku do Egypta, v období Herodesovho vraždenia neviniatok.

Evanjelista Matúš píše: „Po odchode [Mudrcov] sa Jozefovi vo sne zjavil Pánov anjel a povedal: „*Vstaň, vezmi so sebou dieťa i jeho matku, ujdí do Egypta a zostaň tam, kým ti nedám vedieť, lebo Herodes bude hľadať dieťa, aby ho zmárnil.*“ On vstal, vzal za noci dieťa i jeho matku a odišiel do Egypta“ (Mt 2, 13-14).

O druhej bolesti Panny Márie - útek do Egypta, nám svätý Matúš nechal iba pár riadkov. Až na púť dvanásťročného Ježiša do Jeruzalema, celých tridsať rokov sa v evanjeliu spomína iba jednou vetou. Stručnosť správy však nezaručuje krátke trvanie bolesti. Z osobnej skúsenosti vieme, že život prežívaný v bolesti je omnoho dlhší, ako život prežívaný v radosi.

Ježiš v náručí svojej matky - uteká do pohanskej zeme pred svojím národom. A táto zem ho bude chrániť, aj keď o tom nevie. Od príchodu troch kráľov, je to Ježišov prvý kontakt s pohanmi. Simeonovo proroctvo o svetle na osvietenie pohanov sa začína plniť.

Egypt je zemou, v ktorej si vyvolený národ musel mnoho vytrpieť. Boh konal mimoriadne divy, aby ho odtiaľ vyslobodil. A táto nepriateľská zem zachráni jeho krv pre hodinu, ktorú určil nebeský Otec. Egypt vtedy nevedel, aké svetlo zostúpilo na jeho pôdu, do jeho tmy!

Syn Boží prišiel nepozorovane v noci do Betlehema, Syn Boží odchádza nepozorovane v noci do púšte a odchádza do púšte bez tých divov, ktoré vymyslela zbožná fantázia. Púšť, noc, horúčava, smäd, útek s novonarodeným dieťaťom a najmä obava o jeho život, nie sú ideálnymi podmienkami. Na hraniciach Egypta konci účinok právomoci Herodesa, ale nie jeho úklady. Ani úklady púšte. Cesta do Egypta mohla trvať niekoľko dní. Ale tento druhý meč bolesti netrval len niekoľko dní. Nešlo len o útek, ale aj o celý pobyt, aj o návrat tou istou cestou, s tými istými ťažkosťami. Je to dráma v troch dejstvách: útek, pobyt a návrat. Je nám neznáme konkrétne miesto, dĺžka pobytu a trvanie vyhnanstva. Akoby púšť chcela zotrieť stopy aj hĺbku tejto druhej bolesti.

Aký rozdiel medzi Nazaretom a Egyptom! Navyše je tu strach. Strach o život dieťaťa. Zlo nemá hraníc, nepotrebuje pas, ani vstupné vízum. Stály strach je hlavnou príčinou bolesti pri úteku Panny Márie do

Egypta. Máločo ponižuje a zotročuje tak ako strach. Ako možno číhať na život nevinného dieťaťa? Prečo musí utekať pred ľuďmi ako dajaký stíhaný zločinec? A Panna Mária vie, že tento útek ich nezachráni pred hlavným nebezpečenstvom. Egypt je len prechodnou zastávkou na ceste na Kalváriu. Obetovanie sa nateraz odkladá. To je ten pravý meč druhej bolesti!

Aj čakanie vo vyhnanstve je bolesť. Aj čakanie na bolesť je bolesťou. Aj čakanie na spásu je bolesťou.

Ani táto druhá bolesť nebola jednorazová, ale dlhodobá. Po návrate z Egypta sa rana azda môže zaceliť, ale jazva ostáva a ostáva aj miesto pre ďalšie rany!

Každá bolesť má svoju reč - a my sa ju dosť ťažko učíme. Oslovuje človeka, zvestuje mu isté tajomstvo, chce mu niečo povedať.

Čo nám môže pripomenúť druhá bolesť Panny Márie? Je spôsobená neistým osudom jej milovaného Syna.

Boh aj nám v istom zmysle zveril svojho Syna – v osobe milovaného človeka či už svätého, alebo hriešneho.

Je veľa vecí, ktoré nám, alebo našim blízkym, tých, ktorých máme radi, spôsobujú neistotu o našej budúcnosti. Nezamestnanosť, existenčné či zdravotné problémy, nevyliciteľná choroba, samota, alebo vyčinenie niektorých ľudí. Toto sú chvíle, kedy znášame ten istý úd, ako svätá Rodina. A práve tu je dôležité nestrácať nádej v obrátenie zla na dobré.

Modlime sa a verme, že Matka Božia Sedembolestná, si nás raz privedie z egyptského zajatia do zaslúbenej zeme.

Mariánsky rok Sedembolestnej Panny Márie 2014 vyvrcholí v USA púťou do *Národnej Baziliky Nepoškvrneného počatia vo Washington DC*, kde sa bude konať slávnostná sv. omša v **nedeľu 14. Septembra 2014 o 11.00 hod.** v **dolnej krypte** baziliky pri príležitosti sviatku Sedembolestnej Panny Márie.

Jubilejný rok práve v tento deň vyvrcholí zverením sa pod ochranu Sedembolestnej Panny Márie.

10 Things Pope Francis Wants You to Know

John L. Allen, JR

Tato malá knížečka nám podává srozumitelně deset věcí, které chce papež František zdůraznit ve svém pontifikátu. Autor knížky John Allen, Jr., je vatikánský zpravodaj pro CNN, spisovatel a korespondent pro *National Catholic Reporter*. Píše o hodnotách, vizích a také poselství, které má papež pro nás. Jsem rád, že můžu sdílet myšlenky této krásné knihy s Vámi.

Fr. Antonín

WE'RE NOT AN NGO

THOUGH FRANCIS IS a pope unquestionably committed to justice for the world's poor he doesn't fancy himself the CEO of a global humanitarian organization. In a homily during a March 14 2013 Mass with the cardinals who elected him, Francis pointedly said that "if we do not profess Jesus Christ, things go wrong."

"We may become a charitable NGO (nongovernmental organization,)" he said, "but not the Church, the Bride of the Lord.

"When we are not walking, we stop moving. When we are not building on the stones, what happens? The same thing that happens to children on the beach when they build sandcastles: Everything is swept away, there is no solidity," he said.

Sometimes lost amid the clamor over the new pope's humility and charm is the fact that this is a true Christian believer, one who sees the Church and the papacy not merely in human terms as a vast religious multi-national, but also in cosmic terms as a linchpin in the eternal battle between good and evil.

In the same March 14, 2013 homily, Francis quoted the French writer Léon Bloy to the effect that "anyone who does not pray to the Lord prays to the devil." Later the same day, he urged people not to succumb to the bitterness "that the devil places before us every day."

"When we do not profess Jesus Christ, we profess the worldliness," he told the cardinals.

Once again, those words aren't coming off the top of the pope's head but reflect a way of reading reality that's hard-wired into him. Three years ago, when Argentina was debating a same-sex marriage bill, he said: "this is not simply a political struggle, but it is an attempt to destroy God's plan. It is not just a bill but a move of the Father of Lies, who seeks to confuse and deceive the children of God."

All this is a reminder that while Francis certainly wants to place the

Church on the side of the poor and on the front lines of the struggle for social justice, his logic is different that of humanitarian organizations and political parties, however noble their own motives may be.

Instead, Francis sees the social commitments of the Catholic Church as part of a broader cosmic drama, part of the unfolding journey of salvation history through time. As a result, this will be a pope who insists that building a better world begins not with a political platform but with personal conversion, and that the Church must never stop insisting on the spiritual fundamentals.

The future pope upheld that line when he was Jesuit provincial in the 1970s, bringing him into conflict with some fellow Jesuits who wanted to move farther and faster into secular politics, and it's been part of his approach to Church leadership ever since.

Explicit references to the devil and the power of evil may cause some people to wince, but they're part of the package with Francis. He's a pope who loves the world passionately, precisely because he sees it as the arena of a never-ending struggle, one in which he's profoundly convinced the Catholic Church is on the winning side.

Velikonoce 2014

z knihy Ukřižovaný Kristus, Raniero Cantalamessa
Karmelitánské nakladatelství www.vira.cz

Je nutné mluvit o smrti stále znovu, a mluvit o ní právě o Velkém pátku, v den, kdy byla přemožena. Mluvit o smrti ne proto, abychom zvětšili strach, ale abychom od něho byli osvobozeni Tím, který jediný to může udělat.

Jaké odpovědi našli lidé na problém smrti? Básníci byli nejpřírodnější... Lidičky, uklidněte se! V nízké zemi je příliš velké tajemství!" zvolal jeden italský básník před záhadou smrti (G. Pascoli).

A přece se filozofové snažili "vysvětlit" smrt. Jeden z nich, Epikuros, tvrdil, že smrt je falešný problém, protože prý, "když jsem tu já, není ještě smrt, a když je tu smrt, nejsem tu už já."

Také marxismus se pokoušel vyloučit problém smrti. Smrt, říká, je osobní záležitost, což dokazuje, že to, na čem záleží, není lidská osoba, nýbrž společnost, druh, který neumírá. Marxismu je však konec, a smrt zůstává. Dříve než navenek, v závodech ve zbrojení nebo na světovém trhu, prohrál marxismus svou bitvu v srdcích. Tváří v tvář smrti neuměl nic jiného než stavět velká mauzolea.

Samo Písmo svaté zůstávalo jako němé před problémem smrti, dokud nepřišel Kristus. "Marnost nad marnost, všechno je marnost," vyvozoval bezútešně Kazatel (12,8). Umírající člověk je přirovnáván k svítilně, která se rozbije a zhasne, ke džbánu, který se roztrhne u pramene, ke kladce, která se zlomí a nechá vědro definitivně spadnout do studny (srov. Kaz 12,1-8). Styk s Bohem je smrtí přerušen. "Mrtví nemohou chválit Hospodina, nikdo z těch, kdo sestupují do podsvětí" (Žalm 115,17). "Ó smrti, jak hořké je pomyšlení na tebe!"

uzavíral Sirachovec (41,1).

Co o tom všem může říci křesťanská víra? Něco jednoduchého a velkolepého: že smrt existuje, že je největším z našich problémů, ale že **Kristus smrt přemohl!**

Vzpomínka na Karla Kryla

převzato
Hlasy Národa 3/2014

Před 70 lety 12. Dubna 1944 se narodil, před 20 lety 3. Března 1994 zemřel Karel Kryl. Písničkář, básník, možná též prorok své doby.

Nejlépe to o něm napsal Vladimír Merta: "Kryl byl aristokrat duchem, proletář životní zkušeností. Ctil duchovní posloupnost, dovedl si najít podstavec, z něhož kázal. Vystupoval rázně a sebevědomě, nehrál si na služebníčka humanity. Rozhovory udílel promyšleně, vědom si své pozice zakladatele a krále žánru. Přijal roli hlasatele špatných zpráv."

Ve své tvorbě byl svým způsobem jasnozřivý, nepodlézavý, otevřený. Věnujme mu proto dnes vzpomínku a poděkujme mu za vše, co dělal pro národ, pro nás v exilu, pro ty doma. Pokud možno, přehrajme si některé jeho písničky.

Příteli a kamaráde, AHOJ!

Eda Vedral, (IL)

Český kněz Tomáš Halík je nositelem Templetonovy ceny

převzato
Lidové noviny
13.března 2014

"Ve svých knihách a přednáškách se však snažím projevit respekt vůči těm, kdo mají potíže s mnohými dnešními podobami jak náboženství, tak i ateismu," řekl v poděkování Tomáš Halík.

Když byl svatý Augustin dotázán, které tři cesty vedou nejjistěji k Bohu, odpověděl: za první je to pokora, za druhé je to pokora a za třetí - je to pokora. Stát se nositelem Templetonovy ceny je velká zkouška pokory.

Na seznamu předchozích laureátů této ceny jsou jména, která po léta vyslovuji s úctou a obdivem; ve srovnání s nimi se cítím opravdu nepatrný. Děkuji vám za tuto příležitost hluboce zakusit pokoru.

Chtěl bych dnes vděčně vzpomenout na mé učitele filozofie a teologie. Mnozí z nich strávili dlouhá léta v komunistických žalářích a měli velmi malou možnost psát a publikovat. Jsem jim vděčný za jejich intelektuální, spirituální a morální inspiraci, za jejich svědectví víry, statečnosti, vytrvalosti a moudrosti. Oni nesli kříž, já mám dnes možnost zakusit radost a světlo velikonočního rána, vzkříšení svobody.

Jsem rád, že se dnes setkáváme právě v Londýně. Od svých prvních kroků na cestě ke křesťanské víře jsem byl hluboce ovlivněn vznešenou tradicí anglického křesťanství od středověké mystiky po myslitele a romanopisce 20. století. Díla Chestertona a Grahama Greena mi představila křesťanství jako náboženství paradoxu. Jsem hluboce přesvědčen, že hlavní úlohou

víry a teologie je učit nás umění žít uprostřed paradoxů života, učit nás odvaze vstoupit do oblaku tajemství.

Svět, v němž žijeme, je hluboce ambivalentní, plný paradoxů, a proto nabízí možnost různých interpretací: jak náboženské, tak ateistické. Už Pascal napsal, že je dost světla pro toho, kdo chce věřit a dost tmy pro toho, kdo chce zvolit opačnou alternativu. Bůh z nás nesnímá svobodu a odpovědnost, spojené s touto naší volbou.

S pokorou a vděčností vstupují dnes do tohoto společenství, na jehož počátku stojí tak svaté osoby jako Matka Tereza a bratr Roger Schutz. Přes všechny rozdíly nás jistě alespoň jedno spojuje. Je to myšlenka, která inspirovala sira Johna Templetona k jeho ušlechtilému záměru. Je to vědomí, že stálá kultivace spirituální dimenze je nezbytná pro život individuí i společnosti. Společný dům naší civilizace by byl chladný a nehostinný, kdyby zde chyběl oheň ducha. Rozum je velký dar Boží a věda a technika patří k sloupům naší civilizace. Ale racionalita bez jakýchkoliv spirituálních a morálních impulsů z hloubky víry by mohla být nebezpečnou třaskavinou.

Můj přítel Václav Havel vyjádřil v době „sametové revoluce“ před 25 lety naději, že „pravda a láska“ zvítězí nad lží a nenávistí. To je ohromný, těžký úkol pro celý zbytek dějin.

Já bych chtěl zbytek mého života dělat alespoň malé věci, které by v našem světě lidem svítily a hřály.

K tomu mi pomáhej Bůh.

(redakčně zkráceno)

Just for Laughs

A FLORIDA COURT SETS ATHEIST HOLY DAY

In Florida, an atheist created a case against Easter and Passover Holy days. He hired an attorney to bring a discrimination case against Christians and Jews and observances of their holy days. The argument was that it was unfair that atheists had no such recognized days.

The case was brought before a judge. After listening to the passionate presentation by the lawyer, the judge banged his gavel declaring, "Case dismissed!" The lawyer immediately stood and objecting to the ruling saying, "Your honor, How can you possibly dismiss this case? The Christians have Christmas, Easter and others. The Jews have Passover, Yom Kippur and Hanukkah, yet my client and all other atheists have no such holidays..." The judge leaned forward in his chair saying, "But you do. Your client, counselor, is woefully ignorant." The lawyer said, "Your Honor, we are unaware of any special observance or holiday for atheists." The judge said, "The calendar says April 1st is April Fool's Day. Psalm 14:1 states, 'The fool says in his heart, there is no God.' Thus, it is the

opinion of this court, that, if your client says there is no God, then he is a fool. Therefore, April 1st is his day.
Court is adjourned..."

Obraz Panny Marie Hostýnské v New Yorku

V minulém období na obraz přispěli:

Růžena Bunžová, Anna Benáček, Šárka Elahiova.

Milí přátelé, jsem velmi potěšen odezvou, kterou jsem dostal od mnohých z vás po uveřejnění žádosti o zapojení se do podpory financování obrazu Panny Marie Hostýnské v kostele sv. Josefa v Brooklyně, New York. Obraz je už namalován a oslava posvěcení nové konkatedrály sv. Josefa je naplánována na úterý, 13. května, v 7.30 pm. Další informace budou zveřejněny v příštím čísle.

Ještě nám stále chybí několik tisíc dolarů pro celý projekt (celková cena je \$25,000). V minulosti jsem vás informoval o splátkách \$5,000 ročně (celkem 5 let). Pokud bude vaše štědrost jak doposud, odvažuji se tvrdit, že nebudeme potřebovat pět let na zaplacení celé částky. Kolik peněz jsme už získali, bude uveřejněno v příštím čísle.

Pokud se chcete zapojit a pomoci, šeky napište na:

Czech Catholic Mission in NYC

do **memo** části: Panna Maria Hostýnská

Fr. Antonín

Mše svatá ve Washingtonu, D.C.

4. května 2014 bude mše svatá v Národní svatyni

Immaculate Conception v české kapli

Panny Marie Hostýnské.

začátek v 12.15pm

Všichni jsou srdečně zváni oslavit vzkříšeného Ježíše Krista

ZEMŘELI:

Dne 1. března zemřela paní **Zdenka Moresova**. S vděčností vzpomínají Vladimír, Stanislav a William Janek. Odpočinutí věčné dej ji, Pane, a světlo věčné ať ji svítí.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli:

Ferdinand Jureňa, Ladislav Kremr, George E. Glos, William Janek, Genevieve Ruzicka, Lillian Kubernát, Miroslav Kašpar, Alžběta Sykora.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci dubnu:

Irene Lesler 3. dubna, Marta Hnízda 4. dubna, Václav Hnízda 9. dubna, Lubo Králíček 11. dubna, William Janek 13. dubna, Jan Pongo 20. dubna, Michal Joseph Sykora 21. dubna, Steve Neyland 24. dubna, Maximilian F. Combs 26. dubna.

úmysly mši svatých v měsíci dubnu 2014

datum	úmysl	dárce
4-01	Za + Věru McCaffrey	Blažena Stránská
4-02	Za + Zdenku a Vladimíra Paličkovy	rodina Krupkova
4-05	Za + manžela	Alexandra Vondráček
4-06	Za Karola Pencera a Josefínu Salyovu	manželé Vraštiakovi
4-07	Za + Josefa Jiříka	Libuše Král
4-09	Za Aloise a Květoslavu Urbánkovy	Zdenka Sádlíková
4-10	Za + Jitku a Františka Blahu	Anna Benáček
4-11	Za + Boženu Zahradníkovu	Libuše Král
4-13	Za + Máriu Jurenovu k nedožitým 100. nar.	rodina Jurenova
4-14	Za + Oldřicha Benáčka a Jülii Marešovou	Anna Benáček
4-16	Za + rodiče Bednářovy	rodina Blahu
4-20	Za všechny živé a zemřelé přátele na Floridě a v New Yorku.	rodina Blahu
4-23	Za + Blanku Glosovou a + rodinu Ševčíkovu	Jiří Glos
4-27	Za + Patrika Simsu a celou rodinu Simsovou	rodina Simsova
4-28	Za + Aloise a Tonku Grac	Irena Vesela
4-30	Za + Dr. Barbaru Podoski	Zdenka Sádlíková

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc

110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959

šky na podporu pro časopis a missi: Czech Catholic Mission in NYC

na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek

Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am

v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave Astoria, NY 11102

příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté.

Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall

adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek,

110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11 375 Tel: (718) 575 8959

E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info

Pátý lateránský koncil (1512 - 1517)

**18. ekumenický
koncil**

Doba mezi koncilem v Basilei a následujícím koncilem v Lateráně 1512 je některými nazývána dobou “Bad popes”. Pravdou však je, že někteří z nich byli zbožní a dobří papežové. Papež Julius II., který byl spíše válečníkem než knězem, chtěl obnovit papežský stát a upevnit svou moc. Velkou hrozbou byla pro něho stále přetrvávající myšlenka konciliarismu, která staví koncil nad papeže. 1. května roku 1512 svolal koncil do Lateránu. Někteří historikové diskutují, zda-li tento koncil byl ekumenický. Na koncil se sjelo kolem jednoho sta biskupů. Většina z nich byla z Itálie. Jeden biskup byl z Ameriky - italského původu, reprezetující španělské kolonie. Během pěti let se koncil sešel pouze 12krát. Papež Julius II. zemřel roku 1513. Nově zvolený papež kardinál Giovanni de Medici měl 37 let a přijal jméno Lev X. Po své volbě musel být teprve vysvěcen na kněze (kardinálem byl 24 let, ale jako laik). Koncilní otcové rokovali o dogmatických, ba až reformních otázkách. Zavrhlí učení některých filosofů o smrtelnosti duše. Sněm uznal úplnou jurisdikci papeže v celé církvi. Pátý lateránský koncil vyhlásil, že jedině papež může svolat koncil, přeložit ho, odročit nebo rozpustit. K samotné reformě, která se v církvi tak očekávala, vydal papež několik dekretů, které se však týkaly pouze udělování beneficí, kazatelského řádu, řeholního života a života kardinálů. Papež měl podezření, že ho chtějí někteří kardinálové otrávit. Nechal uvěznit několik kardinálů a vůdce, kardinála ze Sieny, nechal popravit. Pátý lateránský koncil rozpustil papež Lev X. dne 11. března 1517, několik měsíců předtím, než Martin Luther vyvěsil na protest své Wittenberské téze.

Papež Lev X.
1475 - 1521

Michelangelo Buonarroti (1475- 1564), jeden z největších umělců všech dob. Papež Julius II., Lev X. a jejich nástupci pověřili Michelangela k velkým dílům. Mezi jinými to byla výzdoba Sixtinské kaple a dostavba baziliky sv. Petra.

